

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **B. A.**, zastoupený opatrovníkem Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, se sídlem Na Spravedlnosti 2516, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 24. 3. 2021, č. j. 66 A 2/2021 – 9,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 19. 2. 2021, č. j. KRPE-6884-45/ČJ-2021-170022 (dále také jen „*rozhodnutí o prodloužení zajištění*“), rozhodla o prodloužení zajištění žalobce podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), a to o 34

dní. Žalobce byl předchozím rozhodnutím žalované (ze dne 26. 1. 2021, č. j. KRPE-6884-24/ČJ-2021-170022) zajištěn na dobu 30 dní podle § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „*nařízení Dublin III*“).

[2] Proti rozhodnutí o prodloužení zajištění brojil žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „*krajský soud*“) žalobou, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 24. 3. 2021, č. j. 66 A 2/2021 – 9.

[3] Krajský soud nejprve rekapituloval skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že žalobce byl dne 25. 1. 2021 kontrolován policejní hlídkou v obci Semanín, okres Ústí nad Orlicí, následně byl eskortován na služebnu ke ztotožnění. K prokázání totožnosti předložil prozatímní dokument žadatele o azyl č. 174254/20 z Rumunska. Žalovaná zjistila, že žalobce nedisponuje oprávněním k pobytu na území ČR. Při podání vysvětlení mimo jiné uvedl, že zemi původu opustil v dubnu 2020 s cílem dostat se do Francie. Převaděčům za cestu zaplatil 12 000 EUR. V Rumunsku byl zadržen policií a následně tam požádal o azyl. Po obdržení průkazu žadatele o azyl opustil tábor, v němž byl umístěn, a za pomoci převaděčů v nákladovém prostoru kamionu přicestoval přes Maďarsko a Slovensko do ČR. Žalobce dodal, že mezinárodní ochranu v ČR nechce, chtěl by pokračovat dále do Francie.

[4] Krajský soud shledal veškeré žalobní námitky nedůvodnými. Konstatoval, že žalovaná dostatečně odůvodnila, proč je v případě žalobce dáno vážné nebezpečí útěku. Přezkoumatelným způsobem se vypořádala též s otázkou, proč v daném případě nepostačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Zajištění žalobce bylo rovněž možné i přes epidemiologickou situaci, byť žalobce tvrdil, že jsou dočasně pozastavené veškeré dublinské transfery. K námitce systémových nedostatků azylového systému v Rumunsku krajský soud předně podotkl, že i touto skutečností se žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně zabývala. Učinila tak v obecné rovině, což jí nelze vytýkat, neboť žalobce v tomto směru nic konkrétního neuváděl. Naopak z jeho výpovědi vyplynulo, že po určitou dobu „*konzumoval*“ dobrodiní rumunského azylového systému, účastnil se úkonů příslušného řízení a pobýval v azylovém táboře. Žalobní tvrzení k této otázce shledal krajský soud taktéž obecným a ztotožnil se se závěrem žalované, že Rumunsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a dbá na lidská práva a stát je schopen zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Tato země ratifikovala a dodržuje všechny mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnických osob dohlížejících na dodržování mezinárodněprávních závazků.

[5] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[6] Stěžovatel nesouhlasí se žalovanou a krajským soudem ohledně posouzení přípustnosti předání stěžovatele do Rumunska. Závěry krajského soudu v tomto směru považuje za neakceptovatelné. Podle něj jsou systémové nedostatky azylového řízení v Rumunsku vážné, veřejně známé a relevantní. Žalovaná se proto jimi měla důkladně zabývat. Stěžovatel trvá na tom, co uvedl již v žalobě, tedy že situace v Rumunsku se zásadně vymyká obvyklé a přijatelné situaci v jiných členských státech EU. Žadatelům o azyl tam hrozí nelidské a ponižující zacházení. Krajský soud (jako předtím žalovaná) rezignoval na individuální posouzení konkrétní situace v daném státě a neopatřil si pro své rozhodnutí přesné a aktuální informace.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkazuje na správní spis a na rozhodnutí o prodloužení zajištění. S přípustností předání stěžovatele do Rumunska se v tomto rozhodnutí vypořádala a svoje závěry řádně a přezkoumatelně zdůvodnila.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. O věci přitom rozhodl bez jednání podle § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováženého cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky*.

[11] Jedinou námitkou stěžovatele je, že jak žalovaná, tak krajský soud, nesprávně posoudily otázku možnosti jeho předání do Rumunska jako podmínku pro jeho zajištění dle výše citovaného § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[12] V obecné rovině lze uvést, že pokud by rumunský azylový systém vykazoval takové nedostatky, že by v něm byl stěžovatel vystaven riziku nelidského a ponižujícího zacházení, nebylo by možné jej do tohoto státu k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu předat s ohledem na znění nařízení Dublin III (srovnej čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení).

[13] Krajský soud však při posouzení příslušné žalobní námitky správně shledal dostatečným odůvodnění rozhodnutí žalované ve vztahu k tvrzeným nedostatkům azylového systému v Rumunsku, neboť **stěžovatel** ve správním řízení **žádné konkrétní okolnosti**, z nichž by měla vyplývat nemožnost jeho předání, **nenamítal** (toliko bez dalšího uváděl, že do Rumunska se vrátit nechce a od krajanů slyšel, že tam azyl nedostane – viz protokol o podání vysvětlení, založený na č. l. 23 správního spisu). Žalovaná přitom sama ze svých poznatků k závěru o nemožnosti předání do Rumunska nedospěla.

[14] Ostatně, k systémovým nedostatkům azylového řízení v Rumunsku se judikatura zdejšího soudu opakovaně vyjadřovala. V nedávném rozsudku ze dne 6. 4. 2022, č. j. 6 Azs 81/2021 – 24, Nejvyšší správní soud na tuto judikaturu nejprve odkázal a následně shrnul, že „[s]*polečný evropský azylový systém byl vystavěn mj. na předpokladu vzájemné důvěry mezi členskými státy. Proto pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k vyvrácení domněnky o dodržování základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu v jiných členských státech. Z dostupných informací nevyplývá, že by Rumunsko přes některé nedostatky nebylo schopno žadatelům o azyl zajistit adekvátní podmínky. Namítá-li stěžovatel, že posouzení je obecné a nevztahující se k jeho konkrétnímu případu, je nutno poukázat, že sám stěžovatel neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by se vztahovaly přímo k jeho osobě a které by odůvodňovaly, že v jeho konkrétním případě jsou podmínky panující v Rumunsku překážkou pro jeho předání. Ani ze správního spisu nic takového nevyplývá, nelze proto dovodit, že ve vztahu ke stěžovateli by nedostatky rumunského azylového systému bylo nutno považovat za takové, které by vyústily v hrozbu nelidského a ponižujícího zacházení a odůvodnily postup dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III*.“ V nyní posuzovaném případě není žádný důvod, aby se kasační soud od svých předchozích závěrů odlišil.

[15] Část kasační argumentace, v níž stěžovatel poprvé zmiňuje určité nedostatky azylového systému v Rumunsku (problémy v sociálním zabezpečení azylantů, nedostatečné integrační programy, diskriminace ze strany rumunských orgánů či nekvalitní ubytování a zdravotní péče), je nepřípustná, neboť nemá svůj předobraz v žalobě. Tato tvrzení stěžovatel v žalobě neuplatnil, ač tak učinit mohl, a Nejvyšší správní soud se proto jimi nyní blíže nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[17] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud závěrem podotýká, že nepřehlédl, že krajský soud v úvodu napadeného rozsudku (viz bod I. označený jako „*Vymezení věci*“) nesprávně uvedl, že žalobce napadl žalobou (první) rozhodnutí žalované **o zajištění**, ačkoli touto žalobou bylo napadeno jen (druhé) rozhodnutí **o prodloužení zajištění** (vydané podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Toto poté chybně zopakoval v odstavci 23 napadeného rozsudku (v rámci rekapitulace zjištění ze správního spisu), v němž uvedl, že stěžovatel žalobou napadl rozhodnutí o zajištění

ze dne 26. 1. 2021 (nikoli tedy rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 19. 2. 2021, jak je specifikováno v odstavci [1] shora). Uvedené pochybení, které ostatně stěžovatel vůbec nenamítá, však není takové intenzity, aby zakládalo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a důvod pro jeho zrušení z úřední povinnosti. Ze záhlaví rozsudku krajského soudu, jakož i z jeho dalšího odůvodnění je totiž evidentní, že krajský soud řádně a v intencích žalobních námitek přezkoumal právě žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění. O správném vymezení předmětu řízení ze strany krajského soudu proto nemá kasační soud žádné pochybnosti.

[18] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou – nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec její úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[19] Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen opatrovníkem Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, kterého mu usnesením ze dne 30. 4. 2021, č. j. 66 A 2/2021 – 21, ustanovil jako osobě neznámého pobytu krajský soud. Odměnu ustanoveného opatrovníka – advokáta – v tomto případě hradí stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona). Nejvyšší správní soud přiznal opatrovníkovi odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti včetně jejího doplnění [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bod 5 téhož předpisu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený opatrovník nedoložil, že by byl plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu). Celkem tedy odměna činí částku ve výši 3 400 Kč. Opatrovníkovi stěžovatele bude tato částka vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu